

PURGATÓRIUM (XV.)

PINTÉR LAJOS

Tizenötödik, utolsó elbeszélés,

melynek során tanúi lehetünk a tífuszfrizurás nő heremarcangolási ügye tárgyalásának, továbbá kedélyesen induló történetünk tragédiába torkollásának s egyszerűszenvedő főhősünk, Böller Géza bukásának.

A poéta intézeti közlönye, az ABSZTINENCIA különkiadást szentelt a tífuszfrizurás nő heremarcangolási ügye tárgyalásának. „Mint Krisztus a dölyfös római katonák dárdáinak erdejében, állott a vádlott szigorú bírái előtt” — fogalmazott a poéta, s ebben a hasonlatban a meggyőződés az iróniával vetekedett. Az elnyűhetetlen biblikus analógia szemmel láthatóan mindkét lábára sántított, hiszen ennek a hölgynek világéletében a legkisebb gondja is nagyobb lehetett tévelygő lelkek megváltásánál valamiféle fiktív Éden haszonélvezete kedvéért. Ellenkezőleg, eléggé nem dicsérhető materialista érzékkel a földi Paradicsom ügybuzgó prófétája lévén, előljáró példaadással fennen hirdette, hogy a Természet közkinccsel képező összes esztétikai rendeltetésű teremtményei közül a szép nő áll a fő helyen. Látszatra feslett életvitelének, mint a továbbiakban látni fogjuk, komoly eszmei alapjai voltak, és a poétát éppen ezzel a minőségi többlettel sikerült maga mellé állítania olyannyira, hogy a hiteles hasonlatok tévedhetetlen ráérzője még a Krisztus-analógiát sem találta túlzásnak.

A tífuszfrizurás nő — megnevezésében most szándékosan mellőzzük a frottírköpenyes jelzőt — a tárgyalásra egy mindenféle divat-izmustól mentes, csaknem talpig érő gyolcspendelyben vonult ki, mely lepel csak közelről mutatkozott gyolcsingnek, távolabbról, akár az udvar közepéről szemlélve, már darócöltözéknek ha-

tott, s eddigelé csupán a vádlott szobatársai tudták, hogy annak idején egy bagdadi kalifának becézett calcuttai attaséfélétől kapta, több más felsőruha és alsónemű kíséretében. A különc szerető ugyanis csökönyösen ragaszkodott hozzá, hogy szerelme tárgyát, sajátos rítussal, a maga megválasztotta burkolatból bontsa ki.

Ez az öltözék azonban csupán felületes indítéka volt a krisztusi hasonlatnak, melynek végső alkalmazását a poéta akkor tökélt el, amikor a vádlott — tulajdon léha előéletének védelmében — kifejtette, hogy erkölcsi világszemléletének politikai alapjai vannak (általános megrökönyödés), eszmei alapja, ha úgy tetszik (moraj, jelentőségteljes pillantásváltások), hiszen ő a marxizmus emlőjén cseperedve fel nem állhatta meg, hogy végig ne gondolja a gondolatokat, így arra a könyörtelen megállapításra jutott, hogy a sarkalatos tézisek dolgában nem lehet megalkuvás, következképpen a nő, pontosabban a szép nő, mint a Természet esztétikai rendeltetésű teremtményeinek legfőbbike, ki nem sajátítható. Márpedig ami e tekintetben ez idő szerint a társadalomban folyik, azt ő enyhén szólva is a magántulajdon vérnászának tekinti.

A tárgyalás közönségét lebilincselte a tifuszfrizurás nő magabiztos és váratlan fejtegetése; s miután pikáns, bizarr, szabados kifejezésekkel ecsetelt részletekre számítottak, a tárgyalás irányváltása annál inkább meghökkentette őket; kéjhölgyek és kocsmatöltelek ajkán a materialista világszemlélet műszavait aligha szokta meg valaki. A kézenfekvő eszme, miszerint a szép nő nem lehet magántulajdon, csakis közkinccs, férfiak és nők tetszését egyaránt megnyerte, az okfejtést mindenki elfogadhatónak találta, s még a poétának sem jutott eszébe utánagondolni, minősítette-e Marx valaha is a nőt a Természet esztétikai rendeltetésű teremtményének. Bátor nő, állapította meg magában, a legtöbb politikai törvényszegő tetteinek indítékait és következményeit legjobb ékesszólásával igyekszik átráncigálni polgári, emberi, érzelmi síkokra, ez meg, lám, legköznapiabb kicsapongásait is politika állásfoglalássá avanszálná.

— A féltékenység a féktelen önzés, a birtoklási vágy, végső soron a magántulajdon egyenes ágú csemetéje! — nyilatkoztatta ki a tifuszfrizurás nő, mire Szollár bácsi, a buddhista szerzetesre emlékeztető aggastyán egyetértően közbekiáltott:

— Úgy van! És viszont!

A poéta Böller Géza füléhez hajolt:

— Csendet kérek, mert kiürítetem a termet!

Böller Géza felcsodálkozott, majd megértette. Az egyik orvos köpenyéből elkölcsönzött reflexkalapáccsal háromszor az asztalra koppintott:

— Csendet kérek, mert kiüríttetem a termet!

A tizennégyszer tizennégy méteres betonudvar közönsége egy pillanatra felnevetett, aztán fegyelmezetten elcsitult.

Böller Géza ugyanis e pillanatban már elnöke volt a bírósági ötöstanácsnak. Mielőtt a tárgyalást megkezdték, kifogás támadt a tanács összetétele ellen, nevezetesen a rekedtes hangú, magát beépített megfigyelőnek valló nő megjegyezte, hogy a Lorelei-hajú tanítónőt a rendőrgyilkos férfi tárgyalásának levezetésére választották elnökké, ám miután a sors úgy hozta, hogy a heremarcangolási ügy kerül napirendre, felvetődik a kérdés, elnökölhet-e egy nő elfogulatlanul ilyen kérdésben. Valaki a férfiak közül közbekiáltott, hogy az észrevétel rendkívül éleselmjű, akinek nincs heréje, el sem képzelheti, mit jelent annak megmarcangolása, mire a harcias tanítónő azzal válaszolt, hogy az általános gyakorlat szerint gyermekes anyák elleni tárgyalásokat az esetek túlnyomó többségében olyan férfiak vezetnek le, akik még sohasem szültek. Ám a közakarát tiltakozására a Lorelei-hajú tanítónő végül is visszavonult. Ekkor támadt az ötlet — a vastag lábú asszonyosság elméjében —, hogy az elnöki posztra Böller Géza beszerző a legalkalmasabb, igazságszeretete közismert, elfogulatlanságát mindenki szavatolja.

Böller Géza megütődött. Arca pírba borult, tenyere megizzadt. Hogy szociális igazságtevéseit, mármint hogy beszerzői minőségében az ápolitak pillanatnyi pénzügyi helyzetére való tekintet nélkül, a saját zsebe kárára mindenkinek beszerzi, a szekrénykéjébe, a szatyrába csempészi azt, amire a tulajdon feltevése szerint az ápolitnak szüksége lehet — tehát hogy ezt a voltaképpen öncélú passzióját az osztályon számon is tartják, azzal Böller Géza nem is gondolt. Kétszeresen is zavarban volt, úgy érezte, hogy „üzelmeit” leleplezték s ráadásul nyilvános szereplésre kárhoztatják.

De a népszerűség ellenében semmit nem tehetett. Egyetlen halk ellenvetés hangzott el mindössze, a selyempizsamás öregúr részéről, aki nem volt meggyőződve, hogy feltétlenül jó az, ha egy bírósági elnök ennyire igazságszerető, vagyis meglehet, hogy az igazság szempontjából jó, ám az ember szempontjából kevésbé, márpedig az igazság nem lehet öncél, az az emberért van, s az embernek az igazságtalanság nem mindig válik kárára, ellenkezőleg, a

részrehajlás, a kiskapu fennállása nyújt számára lehetőséget, hogy képességeit, ügyességét, a tömegnél különb voltát bebizonyíthassa és kamatoztathassa. Amit itt elmondtunk, természetesen a selyempizsamás öregúr belső indítéka volt csupán, kifejtésére nem volt alkalma, meglehet kedve se nagyon. Ellenben a többiek egyhangúlag kikiáltották Böller Gézát az ötöstanács elnökévé, s a poéta bátorítóan a fülébe súgta, hogy ha megakad, majd ő súgni fog.

Most az a procedurális kérdés merült fel, vajon szükség van-e ehhez az ügyhöz is ötöstanácsra, lévén, hogy a fennforgó büntettért húsz évig terjedő börtön vagy netán halálos ítélet aligha mondható ki.

— Nono! — kiáltott közbe a rekedtes hangú, magát beépített megfigyelőnek valló nő. — Ha a szegény áldozat nemzökképtelenné vált, abban az esetben többrendbeli, szinte végtelen számú gyilkosságról beszélhetünk!

A közbeszóló, aki csak az imént keltette a lemondással határos objektivitás benyomását — nő létére megkérdőjelezte, hogy elnökölhet-e nő ebben a kérdésben elfogulatlanul —, most akaratlanul is fölfedte, hogy szívvel-lélekkel a delikvens ellen szurkol.

Böller Géza, a poéta sűgására, kénytelen-kelletlen ismertette a tényállást, miszerint a vádlott ellen az a vád, hogy félreérthetetlen szándékkal a kocsmában felbízott egy férfit, lerészegítette, s miután az a számlák kiegyenlítését követően élni akart megváltott jogával, a vádlott fondorlatos módon magához engedte, majd a kritikus pillanatban cafatokra marcangolta az áldozat heréjét.

— Orvosi látéleltre lenne szükség! — hangozott egy bekiáltás, de Böller Géza a reflexkalapáccsal háromszor az asztalra csapott.

A galambősz októbrista vádbeszédjét azzal a paradoxonnal kezdte, hogy az életben a részlet gyakran több az egésznél, majd a poéta Böller Géza révén továbbított követelésére („Közérthetőben!”) kifejtette, hogy szerinte ősrégi igazság, hogy aki megölt egy férfit, egyszer ölte meg, de aki egy férfit megfosztott férfiasságától, annyiszor ölte meg, ahányszor csak ama férfinak kívánatos nőszemélyre esik a tekintete.

— Kifogás — ugrott fel a baby-dollos hölgy. — A tata közismerten nőgyűlölő!

— Az mellékes, drága hölgyem — szólott a galambősz októbrista. — A lényeg az, hogy az áldozat nem volt nőgyűlölő. Márpedig a rendelkezésünkre álló tényadatok birtokában bizvást kijelenthetjük, hogy igenis nem volt az, már amennyiben nem által-

lott... — s itt a közvádó enyhe undorral a darócruhás, tífusz-frizurás vádlottra nézett.

A vádlott sírva fakadt.

— Idáig érő hajam volt! — mutatta a zokogástól rázkódva — A börtönben vágták le! A nőiségemet!

— Csakhogy a magáé ki fog nőni! — vágott vissza az ellágyulástól mentes közvádó. — A legsúlyosabb büntetést kérem! — fordult Böller Gézához, és méltóságteljesen meghajolt.

A védelemé volt a szó.

— Vérlázító borzongással gondolok arra a lehetőségre — kezdte a poéta —, hogy a legnagyobb földi gyönyörök küszöbén személyemet is hasonló merénylet érheti, sőt őszintén megvallom önöknek, hölgyeim és uraim, eljövendő szeretkezéseimtől balsejtelmeim szerint már aligha fogom tudni távortartani azt a szorongást, amit a tárgyalt ügy barázdált elmémbe, illetőleg esztétikai rendeltetésű teremtmény legyen a talpán, aki a jövőben minden fenntartásomat el tudja hárítani — és itt a Lorelei-hajú tanítónőnek erősen a szemébe nézett —, mindazonáltal szorongatott elfogultságomban sem feledkezhetek meg a természet esztétikai rendeltetésű teremtményének arról a jogáról, hogy a rendelkezésére álló valamennyi eszközzel szembeszálljon a kisajátítással, az akarata, beleegyezése nélkül való birtokbavételével.

„A védelem” — írta három órával később az ABSZTINENCIA különkiadásába — „az Egyesült Nemzeteknek az Emberi Jogok Deklarációjára, az egyén szuverén önrendelkezési jogára alapozta védőbeszédét, amely, nem vitás, jelentősen hozzájárult a felmentő ítélethez.”

A teljes igazság kedvéért nem hallgathatjuk el, hogy a felmentő ítéletet Madámnak a következő bejelentése csikarta ki: „Urak! Öt perc múlva látogatás!”

Az történt, hogy dr. Poveda az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy elrendeli a náthalázjárvány megszüntését.

Az emelkedett morajt egy pillanatra a selyempizsamás öregúr diadalordítása harsogta túl: „Heuréka! Akkor én szabad vagyok!” Voltaképpen már régen szabad volt: attól a pillanattól kezdve, hogy dr. Poveda leleplezte a „morfínista patkány üzelmeit”. Elbocsátó lapjának bevonása pusztán a nyomozás idejére vonatkozott, ám miután a Piccolo — melleleg tréfából — azt mondta neki, hogy amíg az influenzazárlat tart, nem hagyhatja el a kli-

nikát, mert megfertőzi a kintieket, morózan kicsomagolt, és megadóan várta a fejleményeket.

A bent maradottnak annyi idejük sem volt, hogy néhány kapkodó mozdulattal simára ráncigálják az ágyhuzatot és rendbe hozzák a hajukat, habár sem az ágyak simasága, sem a frizurák rendezettsége nem tartott hosszabb ideig, mint maga a művelet: az ágyakat azonnal dimbes-dombosra nyomorította a sok civil fenék és cókók, a frizurákba meg visszafojtott ölelésektől remegő karok rontottak; az udvart viháncoló gyerekhad lepte el, az ebédlő fehér terítős asztalait messziről jött hozzátartozók ülték körül.

A galambősz októbrista, aki tapasztalatból tudta, hogy az ilyen együttlétek öröme a huszadik percben kulminál, ráparancsolt feleségére, hogy negyed négy előtt ne jöjjön, s az időt addig jótékonykodással akarta eltölteni. A szemeteskannából kikotorta a szesszel áztatott, fenekeket látott tamponokat, kávéfőzött, s a tálcaival éppen befordult a női ebédlőbe, amikor a folyosó szegletében megpillantott egy alezredesi egyenruhát. Reszkető kézzel lerakta a tálcat, a tiszthez rohant, szabályosan tisztelgett, ami pizsamájával és mamuszával együtt groteszk benyomást keltett, ám a tiszt arcán inkább a megdöbbenés, mintsem a derű ütközött ki. A galambősz októbrista izgatottan megragadta az alezredes karját, két lépéssel arrébb vonszolta, és szaggatottan a fülébe súgta:

— Alezredes elvtárs, egy pillanatra, ha bejönne velem a garzonba, csupán egy percre venném fel az egyenruháját...

Az alezredes kirántotta karját az eszelős szorításból, önkéntelenül cselgáncs-pózba mozdult; meg lehet érteni: ezt a fura kívánságú atyafit csak az imént látta a szemeteskukában kotorászni.

— Megbocsásson, kolléga — szégyellte el magát a galambősz októbrista. — Én egy nagy gyerek voltam.

Az alezredes magához vonta a vastag lábú asszonyságot:

— Borzasztó. Azonnal kimentelek innét!

A galambősz októbristát leszámítva Böller Géza volt az egyetlen ápolat, akit nem boldogított látogató. Szokatlan zaklatottságot észlelt magán. Maga is meglepődött, hogy nem tud örülni a mások örömeinek, a körötte tomboló kedélyáradatnak. Gondolatai visszavisszatértek a tárgyalás olyan apró mozzanataira, amelyeket a poéta sem tartott feljegyzésre érdemesnek, s amelyek egyedül Böller Gézára gyakoroltak hatást. Zavaros kocsmái képek, penge a bordák között, elképesztő perverzitás, anya és leány egyazon ágyban átutazó csavargóval: csupa olyan torzó mozzanat, amelyek

a tifuszfrizurás nő vallomásában harmadrendű körülményként, hangulatfestő elemként hangzottak el csupán. Böller Géza felkavart lelkiállapotában maga sem tudta eldönteni, vajon ezek a számára idegen, elképesztő iszonyatok háborítják-e fel jobban, vagy pedig az a tény, hogy a vádlott mindezt olyan magától értetődően dobta oda, mintha azt mondaná: *akkor* egyébként sütött a nap, esett az eső, csicseregtek a madarak.

Kilépett a folyosóra, a sarokból civakodás visszafojtott indulatszavai ütötték meg a fülét: egy civil férfi vadul ráncigálta egy nő-ápoló táskáját! — Azt kérdeztem, miből telik neked kenceficére?! Itt mindened megvan, én a számtól vonom meg, neked meg: Sanoár! Ebben a büdös kórházban!

Böller Géza torkát elszorította a keserűség. A chat-noir, mint annyi más, a tulajdon zsebét terhelő szociális igazságtévesi igyekezete, az ő műve volt: fennköltnek hitt missziója gyakorlati hatását most tapasztalta először, s a tapasztalat kiábrándító volt. Ráadásul, ha a nő megmondja az igazat, esetleg rá is mutat Böller Gézára, ő volt, ő vette, ha tudni akarod, ez a bösz férfi szétkeni őt a kockás kövezeten. Féleleműzötten kisurrant az udvarra, ahol piros masnis kislányok egy parányi ölebet babusgattak. A törpe lábú kutyusnak hosszú, vastag törzse volt, hasa a földet súrolta. „Nagyobbat vettem volna belőle — röhögött egy férfihang —, legalább egy méter hosszút, de hatlábút most nem lehet kapni...” Böller Gézának hirtelen eszébe jutott a Cirmos, a megboldogult Irma néni hagyatékában az a tétel, amelynek tulajdonjoga mindenféle formaságok nélkül azonnal átszállt reá, így amikor dr. Poveda váratlanul melléje sodródott és a vállára téve jéghideg kezét megmagyarázta Böller Gézának a tulajdon lehangoltsága okát, majd felajánlotta, hogy éljen jogával s menjen ki víkendre, Böller Géza nem habozott.

Esetlenül, az árván hagyott Cirmos sorsáért aggódva sietett a zajos, forgalmas utcákon. Félúton kapott észbe, hogy a lakáskulcsot Ottó ápolónak adta s a címét nem tudja. Visszaloholt a klinikára, megtudakolta a címet, taxiba ült, ám a külvárosi földszintes kis házban azt a felvilágosítást kapta, hogy Pongó Ottó itt lakik ugyan, ám napok óta nem mutatkozott. Böller Gézát balsejtelem fogta el, képzeletben már látta Ottót, amint a nyolc ampulla morfiummal a határon oson át, két zárójel között cikázva (furcsa módon a határt úgy képzelte el, ahogyan földrajzkönyvei jelmagyarázataiban lerajzolva látta), majd hirtelen eszébe jutott, hogy

hiszen a morfium megkerült, ettől megnyugodott, ám tanácstalansága nem oszlott el. Jobb ötlet híján, a lakására hajtatott, s ösztöne jól vezérelte: a lakás nyitva volt, a hűvös előszoba fonott székében félmegtelenül, egy félig telt sörösüveget napszemüvegnek használva Ottó ápoló elpilledten hevert, mögötte, a nyitott ajtón át az elsötétített konyhában karcsú női vállakat látott Böller Géza.

Pongó Ottó ápoló meghökkent, felpattant, és hirtelen csuklani kezdett.

— Öregem! — kiáltotta, elkapta Böller Gézát, vonszolta az udvarra, a kerekas kúthoz. — Ezt a meglepetést! Látod, belémállt a csuk-lás! Onts nyakon egy vö-dör vízzel!

— Köszönöm, így már jobb! — prüszkölt egy perc múlva, és nedves testéhez szorította Böller Gézát. — Öregem, csudákszol? Nem, te nem is csudákszol. Jól ismerlek én. Ja, nem is mondom, ott bent, a feleségem... Véték ezt a lakást így üresen... gondozatlanul... őrizet nélkül... Öregem, te klassz haver vagy!

Böller Géza arcán olvasgatta a válaszokat, és boldogan felkiáltott:

— Bravó! Te aztán megérted az emberfiát!

Ezt a témát Ottó ápoló ezen a ponton szerette volna lezárni, sürgősen újabb téma után nézett, eszébe jutott a macska.

— Öregem, nélkülem a cicád már rég beadta volna a kulcsot. Vagy mit beszélék, Izabella nélkül. Ötpercenként eteti...

A macska, mintha meghallotta volna, hogy személyéről van szó, kiugrott a padlásbejárón, Ottó lába elé pottyant, hátából-farkából két feszes ívet domborított, majd dorombolva Böller Géza combjához simult.

Böller Géza leült a kút kávéjára, régi meghitt délutánokat idézett: az udvar fellocsolva, ő a kút kávéján, a Cirmos mellette, Irma néni a konyhán matat, órákig nem szólnak egymáshoz, csak éppen tudják, nincsenek egyedül, itt van a másik is. Most röstelkedett is kicsit saját maga előtt, amiért naponta hallgatta Ottó kesergéseit nyomorúságos lakásviszonyairól, mégsem jutott eszébe, hogy az ő lakása üresen tátong: amikor átadta a kulcsot és megkérte Ottót, hozza el a spórkasszáját meg a gyémánt karkötőt, még akkor is csak a tulajdon hasznát nézte — az ember soha nem küzdhet eleget a tulajdon önzése ellen, gondolta, s röstelkedésén úgy igyekezett túltenni magát, hogy Ottóhoz fordult:

— Megkérném valamire. Ha megpróbálná elintézni, hogy már ma éjszakára visszamehessek...

A klinika ajtónállója rosszállóan forgatta Pongó Ottó levelét.

— Egy seggtörleszt engem ne utasítgasson!

Böller Géza hiába magyarázta a helyzetet, a kapus hajthatatlan maradt.

— Ha ivott volna, az más lenne! — szólt utána búcsúzóul.

Böller Géza eddig csak a délutáni keserűséget érezte az ínyén, a nyeldekklőjén, a gyomrában, most egyszerre megszomjazott. Egy kocsmában likórt rendelt, lassan elszopogatta. Keserűsége oldódni kezdett, zilált elméjét egyetlen lelkesítő gondolat hatotta át: szép az élet! Nem akarta elhinni, hogy megivott egy likórt, és semmi baja. Kért még egyet, azt már gyorsabban felhajtotta, a harmadikat meg egyetlen nyelésre. A bódultságon kívül csupán annyit érzett, hogy a lemenő nap bántja a szemét. De nem volt részeg, a kapun még tettetni is próbálta magát.

— Pasikám! — ripakodott rá a cerberus. — Hát nem érted? A te ágyadat most pihentetik! A kajádat két napra lemondták! Mit képzelsz, klinika ez vagy átjárós Na-Ma?!

Böller Géza éppen készült odébbállni, amikor a klinika bejáratához vezető felszórt úton felbőgött a mentőkocsi, befarolt, s egy markos ápoló mosogatórongyként a küszöbre pottyantott egy vérző arcú, bemocskolt öltözékű, cefreszagú testet. Iván volt, a beszerzőségben Böller Géza elődje.

Szíven ütötte a látvány. Úgy képzelte, a személyzetet keserűen kiábrándítja a gyógyultnak kimondott Iván gyalázatos visszatérése, több hónapi munkájuk hiábavalóságára döbbennek rá, tehetetlenségük elszomorítja őket — ezzel szemben az elősiető fehérköpenyesek kedélyesen, csaknem tréfálkozva, gépiesen végezték Iván körül a teendőket, mintha újrafelvétele a tegnap mára megszabott napi program szerint történne.

Megindult vissza, lakása felé. Tagjai elnehezedtek, nincs kondícióm, gondolta, a következő percben meg hangosan: hülye, mit álthatom magam, berúgtam! Szemét egyre jobban bántotta a nap, más baja nem volt. Befordult a saját csöndes utcájába, lehunyt szemmel andalgott tovább. Nyomást érzett az ágyéka táján, s hirtelen megkívánta, hogy lezárt szemhéja mögött felidézze a babydolloos hölgy elraktározott, mezítelen látványát, amint végig kigombolt köntösében belibben a garzonjába, megáll, lábujjhegyre emelkedik, és két kézzel, hirtelen mozdulattal, mint valami angyali szárnyakat, széttárja köpenyét. Az evokáció tökéletesen sikerült egészen addig a pontig, amíg a hálóköntös szárnyai szétrebbentek.

Ám a köntös alatt nem a nő halványan izzó teste volt, hanem egy másik, végig begombolt köntös. Böller Géza erőltetve összpontosított, megpróbálta elképzelni ezt a köntöst gombok nélkül, nem ment. Na jó, legyintett, és gondolatban szép sorban gombolgatni kezdte, végig kigombolta, a köpeny szétnyílt, és átok átka, alatta megint egy másik nyakig begombolt köpeny volt. Böller Géza tudta, hogy ma nem fog menni.

Lakásához ért, most már a kapu is tárva volt. Belépett, egyenesen a két félfá közét célozta meg, ám vállát mégis fájdalmasan beleverte az egyikbe. Azon kapta magát, hogy hangosan káromkodik. De semmi nem mozdult. Az előszoba nyitva, teljes homályban, a társalgót a nyugati ablak, mint egy színes hangulatlámpa, világítja meg. Az ablak rőtes fényében két fej: egy férfi, ez Ottó, egy nő, ez a felesége, Izabella; hol vannak a gyerekek?

Ottó felemelkedik, kifelé tart, de félúton derékszögben elfordul, kiskivártatva a hangja:

— A fene ette volna meg! Adj már be egy szappant!

— Nincsen!

— Hogyhogy?

— Elúszott, szivi! Leesett, elgurult!

Kis szünet.

— Itt nincs! Sehol sincs!

— Nem itt! Odabent! Az osztályodon!

Böller Géza úgy érzi, hirtelen kijózanodott. Ráadásul odabent fény támad, a vakító fehérség lassan lecsillapodik a női fej sziluettje körül, s Böller Géza megpillantja a klinika B-osztálya egyik ápolónőjének az arcát.

A szappan. A rákunkorodott szőrszállal.

Ettől a nőtől ragadta magához emlékebe azt a szőrszálat, ennek a nőnek testét simogatta!!

S most Ottó.

Most? Ki tudja, mióta!

S a felesége, a gyerekei?

Böller Géza egyetlen szilaj ugrással a fürdőszoba előtt termett, berúgta az ajtót. A kádban Ottó kéjesen elnyúlva, egyik kezében pálinkás üveg: a kád melletti cseréptálba locsolja a szeszt, másik kezével a Cirmost tartja a nyakánál, s nyomkodja orrát az edénybe: — Zabáld, te dög!

Ottó felnéz, mintha Böller Géza újbóli felbukkanása nem is érné meglepetésként.

— Meglestél bennünket, mi? — Fejével a nappali felé int. — Jó kis cafka. Megtekernéd te is, mi?!

Ezek voltak utolsó szavai. Az ütés, amit Böller Géza a keze ügyébe akadó mozsártörővel mért a fejére, végzetes volt.

— Nem vagyok bolond — jelentette ki Böller Géza a vizsgálóbíró előtt.

— Szimptomatikus — mondta dr. Poveda. — Egy teljesen beszámíthatónak eszébe sem jut azzal védekezni, hogy nem bolond!

EPILOGUS

Ha látunk egy harmincöt körüli, gesztenyebarna fiatalembert, aki a széles kórházi sétányokon a mélylélegzést gyakorolja, miközben szívélyesen útbaigazít minden érdeklődőt, vagy tolókcosis beteget sétáltat, esetleg irdatlan szatyorral a karján sorban áll a kantinban; ha látunk egy gesztenyebarna fiatalembert, aki pizsamája zsebéből cukorkával kínálja a gyerekeket, s nem érti, az anyukák miért kapják ki morcos csemetéjük kezéből a bonbont, akkor tudjuk — ő Böller Géza.

Ha látunk egy civil ruhás fiatalembert szombatonként és vasárnaponként a főtéren a galambokat etetni, akkor tudjuk: Böller Géza ő, és csak víkendre van kint az életben, hétfőn hatkor már megint az E-osztályon lesz, megy újságért, dohányért, konzervért, piperéért, karcsú üvegecskében mások vérért, vizeletét, székletét viszi más klinikákra, esetleg ott áll mezítláb a férfi zuhanyozó kőpadlóján, és várja, hogy a női zuhanyozót elválasztó fal padló feletti részén mikor perdül át egy göndör szőrszállal ékesített SAYONARA szappan.

VÉGE

1975 októbere — 1976 májusa.